

Katholiek Nieuwsblad van 23 augustus 2002

'Mijn ex speelt enkel thuiswedstrijden'

Henk Rijkers

Drs. Nico Burhoven Jaspers was getrouwd met een juriste van de Hoge Raad. De echtscheiding brengt hem in conflict met het Nederlandse rechtsbestel. Dat dwingt hem nu al zestien jaar lang tot procederen. Het complete verhaal exclusief voor KN: hoe een juriste met behulp van collega's met haar 'ex' afrekent.

Mr. Nol Vermolen, rechter van Volkert van der G., was tot voor kort actief in het bestuur van VluchtelingenWerk Nederland. Volgens onderzoeker Peter Siebelt is hij daarmee "mede-, zo niet hoofdverantwoordelijk" voor criminele activiteiten als aankoop van valse paspoorten ten behoeve van asielzoekers.

Wat werd afgedaan als querulantenpraatjes, is nu een wetenschappelijk gedocumenteerd feit.

Kan dat, een rechter benoemen die zelf de wet heeft overtreden? Het is in ieder geval een merkwaardige keus, zeker in een zaak tegen een andere linkse activist. Tweede Kamerlid Ferry Hoogendijk (LPF) uitte er kritiek op. Rechtsgeleerden riepen in koor dat de scheiding der machten in gevaar was. Dirk-Jan van Baar neemt in HP/De Tijd aanstoot aan deze "Pavlov-reactie". Naar zijn mening laat die zien "hoe krampachtig juridisch Nederland het eigen terrein verdedigt als buitenstaanders zich aan kritiek wagen. Zij worden onmiddellijk onbevoegd verklaard." Van Baar vindt echter dat er te veel misgaat op gebied van justitie en rechtspraak "om nog blindelings op hun wijsheid te vertrouwen". "Wie het buitenland belerend toespreekt op het gebied van rechtspraak en mensenrechten, moet zeker kritisch naar zichzelf kijken", aldus Van Baar.

Luis in de pels

Goed idee. En dat kan met niemand beter dan met Nico Burhoven Jaspers (61). De natuurkundige uit Wassenaar scheidde in 1986 van een gerechtsauditeur van de Hoge Raad. Hij merkt dat zij overal de rechter aan haar kant krijgt. Het wordt een juridisch drama, waarbij Burhoven Jaspers zich ontwikkelt tot de "luis in de pels van de rechterlijke macht", zoals De Telegraaf hem noemt. Juristen trachten Burhoven Jaspers gewoonlijk te neutraliseren als 'querulant'. Karakteristiek is wat de advocaat van zijn vrouw in 1999 aan De Telegraaf vertelt: "Alles wat hij beweert, is klinkklare onzin. Hij schuwt geen middel om zijn ex-vrouw zwart te maken en daarin zelfs rechters te betrekken. De presidenten van rechtbanken en gerechtshoven hebben zich in talloze procedures op correcte wijze gedistantieerd van zijn beschuldigingen. Hij heeft overal bot gevangen. Als er maar iets van zijn aantijgingen waar zou zijn, zou de president van de Hoge Raad onverwijld maatregelen hebben genomen."

Querulantenpraatjes

Laten we eens naar de feiten kijken. Zo gek is het toch niet wat hij beweert. Burhoven Jaspers was een drijvende kracht achter het IRM-rapport (Integriteit Rechterlijke Macht). Een groep 'verontruste burgers' bood dat in 1996 aan het parlement aan. Het sloeg in als een bom. Er bleek de Kamer dat op de onafhankelijkheid van de rechter wel degelijk viel af te dingen, vooral wat de bijbaantjes betreft. Bij wet werd rechters verplicht die op te geven. Vier jaar later stelde het Wetenschappelijk Onderzoeks- en Documentatie Centrum (WODC) van Justitie vast dat velen zich hieraan onttrekken. De rechter als wetsovertreder: wat werd afgedaan als querulantenpraatjes, is nu een wetenschappelijk gedocumenteerd feit.

'Niet onverdienstelijke vervalsing'

Maar nu de zaak van Burhoven Jaspers zelf. Die begon op 22 mei 1986 toen zijn vrouw Tilleke de Kroon de benen nam. Hij was zeventien jaar met haar getrouwd. Bij het huwelijk had de juriste strikte huwelijkse voorwaarden bedongen. Gespaard geld zou worden gedeeld. Haar helft zet ze op een privé-rekening in Denemarken, die ze voor de fiscus verzwijgt. Later gaat ze postdoctoraal fiscaal recht studeren. Ze krijgt een baan bij de Hoge Raad en rondt de studie af in 1985.

Foto: Jos van Leeuwen

Nico Burhoven Jaspers: "Van een rechtstaat is geen sprake meer. Tegenover mij staat de Hoge Raad in een dubbelrol."

Onmiddellijk na haar vertrek ontdekt Burhoven Jaspers dat zij met een "niet onverdienstelijk" vervalste handtekening de helft (ca. fl. 150.000,-) van zijn Zwitserse tegoed op een nieuwe rekening op haar meisjesnaam heeft laten schrijven. (zie <http://www.mstsnl.net/burhoven/bur-sws1.htm>). Bovendien blijkt zij al eerder op soortgelijke wijze 5000 Zwitserse frank te hebben bemachtigd. Niet gehinderd door schaamte eist Tilleke de Kroon ook nog blokkering van de Zwitserse rekening. Bij een eerste rechtszitting in Den Haag krijgt zij de kinderen toegewezen, de man echter twee etmalen om het huis te verlaten, waarvan hij wel de kosten moet blijven betalen. De echtscheiding wordt uitgesproken in 1987, maar de vrouw, die zelf de scheiding wilde, gaat in hoger beroep. Ondanks de huwelijkse voorwaarden wil zij nog meer geld. In 1989 wijst het Hof haar eis af en bevestigt de echtscheiding.

Kort geding

Tilleke de Kroon weigert uit huis te vertrekken. De rechter erkent dat van de echtgenoot niet gevegd kan worden dat hij nog langer de hypotheek betaalt. Dus legt hij die een even hoog bedrag aan alimentatie op. Burhoven Jaspers spant een kort geding aan om zijn ex het huis uit te krijgen. Haar advocaat, mr. Van Oldenborgh, is raadsheer-plaatsvervanger en heeft een half uur voor de zitting een gesprek onder vier ogen met de vice-president van de rechtbank, mr. Holtrop, voorzitter van het kort geding. Burhoven Jaspers verliest. Een klacht over de gang van zaken wordt door de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad als gebruikelijk terzijde gelegd (zie ook: 'De uitsmijter van de Hoge Raad', KN 25 mei 2001). Door dreiging met gedwongen verkoop weet Burhoven Jaspers zijn ex-vrouw toch nog uit het huis te krijgen.

'Onbehoorlijk gedrag'

In 1990 blijkt dat Tilleke de Kroon als gerechtsauditeur fiscale zaken van de Hoge Raad per telefoon bij de Belastingdienst de vertrouwelijke gegevens van zijn Zwitserse rekening heeft opgevraagd en gekregen. Dit is in strijd met alle regels. De Nationale Ombudsman doet onderzoek en constateert "onbehoorlijk gedrag" van de verantwoordelijke minister van Financiën, Wim Kok. O, ironie: die blijkt inmiddels Tilleke's nieuwe werkgever. Ondanks een onthullend vriendenbriefje van president Royer van de Hoge Raad ("Beste Tilleke", in facsimile afgedrukt door De Telegraaf), was zij daar niet langer te handhaven.

Nimmer opgeroepen

De maat is vol. Burhoven Jaspers doet in 1992 aangifte van de Zwitserse 'bankoverval' bij de Officier van Justitie. Die wil de aangifte tegen de hooggeplaatste juriste niet eens in behandeling nemen. Volgens artikel 12 van de Wet op de Strafvordering kun je dan over de OvJ klagen bij het Gerechtshof. Dat doet Burhoven Jaspers in 1993. In 1995 valt er een beschikking in de bus. Daarin staat dat het Hof hem opgeroepen zou hebben, maar dat hij niet verschenen is, en dat er bovendien geen bewijs is (hoewel alle gegevens voorhanden zijn en er jarenlange gevangenisstraf op het delict staat). Tilleke de Kroon gaat vrijuit. Burhoven Jaspers is echter nimmer door het Hof opgeroepen, zoals wettelijk verplicht. Via Kamervragen wordt verantwoording gevraagd van de minister van Justitie. Minister Sorgdrager erkent dat van de 'oproep' geen kopie bestaat: "een te betreuren bedrijfsongeval". Dat is het dan. Ook blijkt nog dat de procureur-generaal van het Hof cruciaal bewijsmateriaal heeft achtergehouden.

Geen antwoord

Protest bij de minister van Justitie. Vervolgens een klacht over de minister van Justitie bij de Nationale Ombudsman, mr. Oosting. Die laat de zwaarste punten van de klacht liggen. Wat blijkt bovendien? De substituut Ombudsman is mr. Leig de Bruin, Tilleke's oudste en beste studievriendin. Dat schiet allemaal niet erg op. De secretaris-generaal van Justitie, mr. Borghouts (nu commissaris van de Koningin in Noord-Holland), belooft beterschap: er is nu een computer, het zal niet meer voorkomen. Een klacht bij het Europees Hof in Straatsburg wordt geweigerd. Premier Wim Kok geeft domweg geen antwoord op brieven.

Schokkend

In 1994 komt de rechtbank in Den Haag tot een eindoordeel. Burhoven Jaspers krijgt gelijk, Tilleke de Kroon ongelijk. Er is verrekend en al de aanspraken op de man worden afgewezen.

Eind goed, al goed? De lezer vermoedt het al: mevrouw gaat in hoger beroep. Wat nu volgt, is schokkend. Het Hof komt tot diametraal tegengestelde conclusies: het negeert alle voor de rechtbank bewezen feiten. Wat Burhoven Jaspers erfde tijdens het huwelijk zou bij het aangaan van het huwelijk meteen opgegaan zijn. Ook doet het Hof alsof er nog niet verrekend is. Dus: alles wat op de naam van de man staat, is ook van de vrouw (van haar rekeningen wordt niet gerept). Dus (in de logica van het Hof): zij had recht op de helft van het Zwitserse geld en van een delict is geen sprake. Terwijl de valsheid in geschrift en de diefstal zwart op wit vastliggen, wordt Tilleke de Kroon in 1995 zo schoongewassen. Eerst door de strafkamer van het Haags Gerechtshof, vervolgens door de civiele rechter. De Hoge Raad dekt het Hof per arrest van maart 1997.

Kennelijk hadden de voormalige collega's van Tilleke geen feiten nodig om tot een arrest te komen.

Geen feiten nodig

Burhoven Jaspers gaat op zoek naar het proces-verbaal van de zitting van het Gerechtshof, dat het bizarre eindoordeel opleverde. In het griffiedossier is dat niet te vinden, evenmin als aantekeningen van de griffier. Bij de Hoge Raad wordt inzage in het dossier geweigerd. Wel blijkt dat daar evenmin het gezochte proces-verbaal of de griffie-aantekeningen te vinden zijn, maar ook dat die nimmer door de raadsheren van de Hoge Raad zijn opgevraagd. Kennelijk hadden de voormalige collega's van Tilleke geen feiten nodig om tot een arrest te komen. Opnieuw Kamervragen: minister Sorgdrager erkent dat de griffier op basis van aantekeningen van de zitting proces-verbaal dient op te maken. Dit dient weer onderdeel te zijn van het dossier dat in cassatie aan de Hoge Raad wordt overgelegd. Fijn om te weten, maar de arresten blijven staan.

Voorschot

In 1997 overvalt Tilleke de Kroon haar voormalige echtgenoot zonder enige juridische titel met een beslag op zijn inkomen. Er volgt een kort geding voor de president van de rechtbank in Breda, mr. Paalvast. Enkele dagen tevoren ontvangt die een brief van Tilleke: zij eist dat hij zich onbevoegd verklaart. Dat doet hij ook, zodat Tilleke weer een thuiswedstrijd kan spelen met een kort geding in Den Haag. Vice-president Dil-Stork gedraagt zich volgens Burhoven Jaspers partijdig. Hij wraakt haar, maar zonder succes (zie ook: 'Straatsburg geeft nekslag aan wrakingsrecht', KN 31 augustus 2001). De rechter erkent dat door onduidelijkheid van arresten van Hof en Hoge Raad er geen titel is voor een beslag. Toch hoeft Tilleke de zes maanden beslag op zijn inkomen niet terug te betalen: het kan als een voorschot gezien worden, vindt de rechter. Maar een voorschot waarop? Een rechter mag helemaal niet toekennen wat niet geëist is.

'Drie van Arnhem'

Op het ministerie van Financiën wekt Tilleke de verdenking van de FIOD. Hangende een onderzoek wordt zij maandenlang op non-actief gesteld. De uitslag is niet bekend. Ondanks WOB-verzoeken weigert minister Zalm iedere informatie. Zelf zou Tilleke op het ministerie deel hebben uitgemaakt van een projectgroep die het fiscaal gedrag onderzoekt van hoge bestuurders en politici. Najaar 1998 zou de groep opgeheven zijn door interventie van oud-premier Lubbers. Feit is dat op 7 juni 1999 mr. Tilleke de Kroon, mr. Valk en mr. Kooijmans pardoes benoemd worden tot raadsheren van het Gerechtshof Arnhem. Het vermoeden bestaat dat de aanstelling van de 'Drie van Arnhem' zwijggeld is. Hoe vreemd ook, mr. Tilleke de Kroon, tegen wie een gedocumenteerde beschuldiging van verduistering en valsheid in

geschrift is ingebracht en die verdachte van de FIOD was, is momenteel belastingrechter in Arnhem.

Rechtsweigerig

"Mijn zaak duurt nu al ruim zestien jaar", zegt Nico Burhoven Jaspers, "terwijl die toch zo simpel is. We waren toch op huwelijkse voorwaarden getrouwd? De rechter heeft erkend dat ik aan al mijn verplichtingen voldaan heb. Hoe kan ik haar dan nog een dubbeltje schuldig zijn? Zij heeft nooit iets bewezen. Toch ben ik uitgezogen en is mijn leven verwoest. Toen dit begon was ik 45. Als zij gewoon fatsoenlijk was opgetreden, was de zaak snel afgerond en had ieder verder kunnen gaan met zijn leven. Nu ben ik 61, ik kan het verder wel vergeten. De opzettelijk onduidelijke arresten van Hof en Hoge Raad komen neer op rechtsweigerig. Na zestien jaar heb ik nog geen eenduidig eindvonnis, wat in strijd is met artikel 6 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van de Mens. Het bestel heeft haar als juriste onvoorwaardelijk geprotegeerd en bevoordeeld. Zij speelt enkel thuiswedstrijden. Van een rechtstaat is geen sprake meer. Tegenover mij staat de Hoge Raad in een dubbelrol. Ons hoogste rechtscollege was ook haar werkgever. Dat heeft me de das omgedaan."

Het dossier Burhoven Jaspers is te vinden op internet: www.sdn.nl/burhoven.htm

© 2002 Katholiek Nieuwsblad Niets van deze uitgave mag opnieuw worden uitgegeven in welke vorm dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.